

Ahıska'nın Aynası: Bizim Ahıska

Rahile ÖMEROĞLU

ISSN: 1305-1997

Ben bir Ahıskalıyım. Türkiye'de yaşıyorum. Buraya geldiğime pişman değilim. Ancak geçmişin acı hatıralarıyla ilgili bir endişe, bir hasret var içimde. Vatan hasreti. Ne yazık ki içimizde bu duygunun ne demek olduğunu hakkıyla bilmeyenlerimiz hâlâ var. 'Nerede kamım doryarsa orası vatanımdır' diyor onlar. Onların ana babaları, vatan puvarından bir bardak su içmek, vatanda bir kuru ekmek yemek hasretiyle dünyadan göçüp gitmişlerdir.

Farkında mısınız, büyük, geniş, mavi semalarda kanat çırparak uçan minik kuşların da yerde bir yuvası var... Bülbül, içinde kızıl gül olan kafese koymuşlar da, "Ah vatanımın dikenli!" diye ağlayarak, inleye inleye türküler söylemiş.

Bizimse bir memleketten başka memlekete, köy köy, diyar diyar göç etmek, kaderimiz olmuş. Bunu iyi anlamalıyız. Yeri gelmişken bir hatıramı burada anlatmak istiyorum:

Bir gün iş yerinde bir arkadaş bana, "Azeri misin, Gürcü mü yoksa Özbek misin, bilmiyorsun!" dedi. İçim burkuldu. Ben, cepheye gidip dönmeyen dayıların yeğeni, vatan hasretiyle dünyadan göçüp giden bir ana babanın çocuğuyum. Böyle bir söz bana söylenir mi? O arkadaşta dedim ki, "Sen Rusya'dan geldin diye Rus mu oluyor-sun? Ben bir Ahıskalıyım, bu benim gururumdur."

Hemşerilerimiz arasında kültürel bakımdan geri kalanlarımız var. Halkımızın tarihini, kültürünü sayfa sayfa bizlere sunan **Bizim Ahıska** dergisinden habersiz çok insanımız var. Onlar, güzel günlerinin birkaç dakikasını bu dergiyi okumaya ayırsalar, her şey daha başka olur. Çünkü bu dergi, bizim geçmişimizi bugüne taşıyor. Atalarımızın hayatını, sevincimizi ve ıstıraplarımızı bize yeniden hatırlatıyor. Öyle ya, geçmişin olmayan geleceği olur mu?

Bu dergi Ahıska'nın aynasıdır; bir meş'ale oluyor, yolumuza ışık tutuyor, karanlıkları aydınlatıyor. BU dergi yıllardır sadece Türkiye'de değil, Ahıskalıların olduğu her yerde okunmaktadır. Türkiye'ye gelmeden önce elime bir dergi geçti. Bu dergiyi rahmetli kayınvalidemin elinden aldım. Ona nereden gelmişti, bilmiyorum. Herhalde Türkiye'den gelen misafirler getirmişti. Adeta acıkmış bir insanın ekmeği tuttuğu gibi, ben de bu dergiyi iki elimle kavrayıp büyük bir merakla sayfa sayfa okumaya başladım. Zira ilk defa böyle bir dergiyi rastlamıştım. Büyük bir sevinçle, ara vermeden, bir buçuk saat içinde, baştan sona kadar okuduğumu iyi hatırlıyorum.

Kayınvalidem okumayı bilmediği hâlde bu dergiyi bana geri vermek şartıyla vermişti. Demek ki bu dergi onu da mutlu etmişti. Bir buçuk saatte okuştum

ama iade etmemiştim. Aylar sonra, "Kızım o dergiyi okudun mu?" diye sordu. "Anne daha bitiremedim!" diye cevapladım. Çocuklar küçüktü, onlarla uğraşırken zaman akıp gidiyordu. Kayınvalidem de herhalde bu sebeple okuyamadığıma yormuştu. Hâlbuki benim niyetim dergiyi geri vermemektir. Nitekim öyle oldu...

Türkiye'ye gelene kadar her aklıma gelende o dergiyi karıştırıyor, aynı yazılan tekrar tekrar okuyordum.

Kayınvalidem 60'lı yaşlardaydı. Evdekilerin okuma yazmayla arası iyi değildi. Böyle bir yerde dergi zayı olur diye geri vermemiştim. Türkiye'ye gelirken de yanıma almayı ihmal etmedim.

Bugün Türkiye'de bu dergi yayınına devam etmekte, yeni yeni sayıları elimize ulaşmaktadır. Kapağına bakıyorum, altı seneyi deviriyor. Ne mutlu.

Derginin birçok hemşerimiz tarafından merakla, ilgiyle okunduğunu, yolunun beklendiğini biliyoruz. Asıl mesele, bu dergiyi hemşerilerimizin ne kadarnın okuduğu! Bize göre bu dergi berrak bir vatan puvarı gibidir. Ahıskalıym diyen herkes bu puvardan kana kana içmelidir.

Bu hususta demek başkanlarına büyük görevler düşüyor. Keşke bu derginin her sayfası, demeye toplanan hemşerilerimize okunup anlatılsa. Çünkü kendi halkımızla ilgili en sağlam bilgileri asıl kaynağından öğrenmiş olurlar.

Diğer taraftan dergimizin yaşaması, daha zengin kadroyla yoluna devam etmesi için de hali vakti iyi olanların abone olması gerekir. Düşünüyorum da yılda bir defa 25 lira kime ne külfet olur ki, diyorum. Bu düşünceye ulaşmamız da bir kültür işidir, değil mi?

Unutmayalım, kendi yayınlanmayan bir millet olmaz.

İşte Ankara'da bunca emek vererek, bıkmadan yorulmadan araştırıp, böyle güzel sayfalarda bize sunan insanlara saygı duyalım.

Ben şahsen her sayıda farklı lezzetler buluyorum. Bir de yukarıda bahsettiğim tek sayıyı tekrar tekrar okumak zorunda kaldığım günlere yanyorum.

Gençlerimiz, böyle bir yayın organı çıktığı için kendilerini şanslı saymalıdır. Çünkü hem okuyacak, hem de eli kalem tutanların yazabileceği ciddi bir dergimiz var.

Bu dergiyeye emek verenlere, bu emekleri derleyip toplayıp kendi emeklerini de katarak bize sunan Yunus Zeyrek Beye teşekkür borçluyuz.

Diliyoruz ki, aynamız olan Bizim Ahıska, hiç karamasın, islenmesin ve hep parlansın! ●

